

DỤ NGÔN NƯỚC TRỜI

Bước vào Thánh Lễ Chúa Nhật hôm nay (CN XI thường niên B), cộng đoàn đáp ca Thánh Vịnh, dâng lời tạ ơn Thiên Chúa Quan Phòng quyền năng, chính trực, từ nhân. Như hạt giống gieo trong lòng đất, lời Chúa gieo vào lòng người âm thầm nảy mầm sinh hoa kết quả. Như hương bá Li-băng trồng bên Nhà Chúa, người công chính được tràn đầy sức sống vươn cao, reo vang Danh Người, loan truyền Người là nơi núi đá chở che nương náu:

Lạy Ngài, Thiên Chúa tối cao!
Phúc thay con được cao rao Danh Ngài.
Được tri ân Chúa, phúc thay!
Con ca mừng chúc Danh Ngài vinh-quang.
Con từ sáng sớm tinh sương,
Hân-hoan, ca ngợi tình thương của Ngài.
Con canh thức suốt đêm dài,
Tuyên xưng thánh đức, lòng Ngài tín trung.

Người công chính tựa cây chà-là (*palma*) phơi phới tươi xanh,
Như hương bá Li-Băng mọc cao vươn cành lớn mạnh.
Chúng được trồng ngay bên cạnh nhà Chúa,
Mơn mớn trước đền thánh Chúa chúng ta.

Tuy già cỗi, chúng vẫn sinh hoa kết quả,
Nhựa sống chứa chan, cành lá xanh rờn.
Để rao truyền khắp thế gian:
"Chúa hằng chính trực, từ nhân, khoan hồng,
Người là núi đá trú phòng,
Nơi Người chẳng có bất công chút nào."
(Tv. 92:2-3; 13-16)

::: Cong Giao Viet Nam :::

Tin mừng dẫn lời Chúa Giêsu nói với dân chúng hai dụ ngôn. Đầu tiên là "Chuyện Nước Thiên Chúa thì cũng tựa như chuyện một **người vãi hạt giống xuống đất**. Đêm hay ngày, người ấy ngủ hay thức, **hạt giống vẫn nảy mầm và mọc lên**, bằng cách nào, thì người ấy không biết. **Đất tự động sinh hoa kết quả**: trước hết cây lúa mọc lên, rồi trở đòng đòng, và sau cùng là thành bông lúa nặng trĩu hạt. Lúa vừa chín, người ấy đem liềm ra gặt, vì đã đến mùa."

Sau đó Người lại nói: “Chúng ta ví Nước Thiên Chúa với cái gì đây? Lấy dụ ngôn nào mà hình dung được? **Nước Thiên Chúa giống như hạt cải, lúc gieo xuống đất, nó là loại nhỏ nhất trong các hạt giống trên mặt đất. Nhưng khi gieo rồi, thì nó mọc lên lớn hơn mọi thứ rau cỏ, cành lá xum xuê, đến nỗi chim trời có thể làm tổ dưới bóng.**” (Mc. 4:26-34)

II- DỤ NGÔN NƯỚC TRỜI, MẦU NHIỆM ĐỨC TIN

Người nông phu gieo hạt trong lòng đất, những mong hạt nảy mầm sinh hoa kết quả, chờ ngày bội thu. Sao đất tự nhiên cho hạt vỡ ra? Thử đem những hạt nhân tạo bằng gỗ, bằng nhựa vãi xuống, chúng có nảy ra mầm sống hay không? Thật là huyền diệu! **Ngoài Thiên Chúa quyền năng ra, người trần, mắt thịt không sao làm nổi!** Một trong những kỳ công của Tạo Hoá! **Lời Chúa mời gọi ta tin vào quyền năng của Thiên Chúa.** Thánh Phaolô viết: “Tôi trồng, Apôlô tưới, còn Thiên Chúa mới là người làm cho mọc lên” (1Cr 3,6). Chỉ có Thiên Chúa mới làm cho hạt giống sinh sôi. Bởi vậy người nông dân Việt khi gieo hạt rồi, vẫn chưa an lòng, họ hằng trông mong cầu xin:

“Trông trời, trông đất, trông mây
Trông mưa, trông gió, trông ngày trông đêm,
Trông cho chân cứng đá mềm
Trời êm biển lặng mới yên tấm lòng.”

Ngước mắt lên trời, suy gẫm mầu nhiệm ấy, mới hiểu ra rằng: **Lời là hạt giống. Người gieo hạt là Thiên Chúa. Thánh Thần Người tác động, gieo vào lòng trinh nữ Maria hạt giống Ngôi Lời Giêsu với Thần Khí trong thân xác phàm trần. Chúa làm người. Môn đệ theo Thầy mà mãi chẳng biết Thầy là Con Thiên Chúa. Thế gian không nhìn nhận, bắt bẻ hạch sách chống đối thậm chí bắt nộp Ngài cho quân dữ giết. Nhưng Người vẫn như hạt giống trong ruộng đồng lên mạ, lên cây, trở đòng đòng đơm bông trĩu hạt. Người vẫn như cây cải mọc lên vươn cao sum sê cho muôn dân núp bóng. Cũng như hạt giống phải vỡ vỏ, nát xác mới nảy ra mầm sống lên cây, theo ý nguyện người gieo hạt, Đức Giêsu cũng phải gánh nhục hình, khổ nạn đến chết mới phục sinh:**

“Đồi Can-Vê, máu hồng lên láng, giấm chua đắng chát,
cho Người trút lời cuối cùng buông bóng hoàng hôn:
Việc Cha trao phó cho con,
Con nay hoàn tất vẹn tròn ý Cha”

Thánh Ý Người quả cho ta thấy rõ ràng: Mười hai tuổi, tuổi bắt đầu lớn khôn, hài nhi Giêsu trở thành thiếu niên uyên bác. Chưa đến tuổi phải tham dự phụng vụ nơi Đền Thờ, lần đầu tiên phát *biểu* “**Cha mẹ không biết con có việc ở nhà Cha con sao?**” Câu trả lời hẳn làm cha mẹ ngạc nhiên sửng sốt, khi lạc mất con, rông rã ba ngày đêm mới tìm thấy con đang hoạt bát đàm đạo về Kinh Thánh với các kinh sư thượng tế. Từ ngày đó, luôn luôn chúa Giêsu tuyên bố Ngài **thực hiện thánh ý Chúa Cha.** Hành trình rao giảng Lời Chúa sau khi vào hoang địa và biến hình trên núi Tabor, cũng như khi Ngài thanh tẩy Đền Thánh Giêrusalem, đều thể hiện thánh ý Thiên Chúa. Thánh ý ấy đã làm lung lạc thuyết phục kẻ lãnh đạo dân Do Thái và nhóm kinh sư biệt phái chống Ngài. Nhắc lại chuyện con rắn đồng thời Môisê trong sa mạc, Chúa Giê su đã khiến thủ lãnh Nicôđê mô theo Chúa, bênh vực Chúa và phục vụ trong việc táng xác Người.

II- DỤ NGÔN NƯỚC TRỜI, MẦU NHIỆM GIÁO HỘI

Thiên Chúa trân quý yêu thương tác phẩm Người tạo dựng. Ý Cha muốn chúng con được cứu rỗi, Người đã tuyệt-đối vâng phục thực hiện ý Cha, như Người đã khẳng định với các môn-đồ: “Thầy đi

dọn chỗ cho các con, Thầy sẽ trở lại đón các con theo Thầy, để Thầy ở đâu, thì các con cũng ở đó.” (Gioan, 14: 2-3). Sông Gio-Đan còn vọng vang lời Cha từ thiên-quốc: “Hôm nay Con đẹp lòng Ta mọi đàng.” (Mat. 3: 16-17.8). Chúa Giêsu, Con Cha đến thế-gian cho chúng con được tái-sinh trong nước Thanh-Tây, trong Lửa Thánh-Thần. **Người còn ở lại với chúng con trong bí tích Thánh Thể.** Cũng như hạt lúa giống nhỏ bẻ, như hạt cải nhỏ li ti, tuy chỉ là tấm bánh bé bỏng dưới mắt tầm thường, lại còn bẻ ra để chia sẻ cho nhau, **Bánh Thánh Thể là lương thực thiêng liêng nuôi dưỡng cho linh hồn lớn mạnh, cho mọi người hiệp nhất yêu thương nhau trong cánh đồng Giáo Hội lan rộng khắp nơi trên trần thế.** Trút tàn hơi trên thập giá, ngoạ đầu sang môn đệ Gioan và Mẹ Người, Chúa Giêsu trăng trối:

“Gioan, đây chính con Bà,
Này Gio-an hỡi, đây là Mẹ con!”
(Ga. 19: 26-27)

Sau ngày Chúa Phục Sinh, khi các tông đồ từ núi Ô-liu trở về Giêrusalem, lên lầu nơi trú ngụ để nhóm hội, chờ Đức Chúa Thánh Thần hiện xuống như lời Chúa Giêsu đã truyền dạy, “tất cả các ông đều đồng tâm nhất trí, chuyên-cần cầu nguyện cùng với mấy người phụ nữ, *với bà Maria thân-mẫu Đức Giêsu* và với anh em của Đức Giêsu” (CV 1, 12-14). Như vậy, vì Mẹ là Mẹ Thiên-Chúa, Mẹ hằng ấp ủ Thánh Thể trong cung lòng Mẹ, cho nên ngay cả trước khi Chúa Giêsu lập phép bí tích Thánh Thể, *Mẹ là người duy nhất, đầu tiên hiệp thông được nhiệm tích Thánh Thể* mà mãi sau này kể từ bữa Tiệc Ly, các tông đồ mới nhận ra, để cùng với Mẹ và với cộng đoàn Giáo Hội sơ khởi thực thi lời Con Mẹ dạy “*Hãy làm việc này mà nhớ đến Thầy!*”.

::: Cong Giao Viet Nam :::

Giáo Hội khởi đi từ một nhóm nhỏ các tông đồ ở Giêrusalem dần dần lan ra trên khắp hoàn cầu.

Hiển chế Lumen Gentium về Giáo Hội tuyên xưng: “**Chúa Kitô yêu thương Giáo Hội như hiền thê Người**, Người trở thành gương mẫu của người chồng yêu vợ mình như yêu chính bản thân (x. Eph 5,25-28); phần Giáo Hội thì từng phục Đâu (n.v.t, 23-24); “**Vì tất cả sự sung mãn về bản tính Thiên Chúa ở trong Người cách hữu hình**” (Col 2,9), nên **Người đổ tràn ơn thiêng trên Giáo Hội, là thân thể, là sự sung mãn của Người** (x. Eph 1,22-23) để Giáo Hội cố gắng đạt tới sự viên mãn hoàn toàn của Thiên Chúa (x. Eph 3,19)”. Về “**Giao ước mới và dân tộc mới**” hiển chế trình bày qua ba giai đoạn (số 9):

a) **Ý định hữu hiệu của Thiên Chúa muốn cứu vớt nhân loại** qua việc Chúa làm cho nhân loại trở thành một dân tộc mà Israel cũ là hình bóng chuẩn bị trước. *Dân tộc mới của Chúa kế nghiệp dân tộc cũ và cũng dành cho mình những tước hiệu của dân tộc cũ* (số 9a)

b) **Những chiều hướng của dân tộc mới**: có thủ lãnh là Chúa Kitô, có qui chế là chức vị và sự tự do của các con cái Chúa, có luật pháp là giới răn mới, có không gian là phổ quát tính, *có cùng đích là Nước Trời. Nó vượt quá biên cương một quốc gia để tiến tới mọi quốc gia* (số 9b).

c) **Dân tộc mới này là Giáo Hội Chúa Kitô**. Vì chính trong dân ấy mà ý định cứu rỗi đạt được mục đích là qui tụ các con cái tản mát của Thiên Chúa về hiệp nhất. *Nhờ các con cái ấy mà Dân Thiên Chúa tạo thành Giáo Hội để Giáo Hội trở nên bí tích hữu hình của một ơn cứu rỗi*. Giáo Hội là Dân Thiên Chúa luôn tiến tới viên mãn là Nước Trời. Bén rễ trong lịch sử, thiết lập trên trái đất và giữa trần gian, Giáo Hội đang trên đường đi về Giêrusalem thiên quốc (số 9c)”.

Dõi nhìn hành trình đức tin trong lịch sử, từ thời Maccabê, Cựu Ước xa xưa, máu tử đạo đã chảy chan hoà để bảo vệ Lễ Luật và Đức Tin.

::: Cong Giao Viet Nam :::

Sang thời Tân Ước, máu Chúa Giêsu lênh láng trên đồi Canvê, nuôi sống Hội Thánh Người phát triển kiện toàn và bành trướng khắp hoàn cầu. Máu tử đạo gieo hạt giống Đức Tin tràn đến Việt Nam cho cánh đồng truyền giáo sinh sôi nảy nở rộ thắm. Nhưng cũng như Chúa Giêsu là Đầu Hội Thánh, là

hiên thể của Chúa, giáo hội cũng phải trải qua những ruộng bắt đổ máu. Gần nửa thế kỷ bị bách hại bởi sắc chỉ cấm đạo dưới thời các vua chúa, hơn 130 ngàn vị tử đạo. Lại thêm biến cố qua phân lãnh thổ, cả miền Bắc chìm trong bóng đêm dưới chế độ vô thần vốn nghịch thù với tín ngưỡng. Nhưng dù cho đông bão vùi dập, dần dà giáo hội lai trở dậy vươn vai. Nhiệm mầu thay quyền năng Thiên Chúa Quan Phòng gieo hạt giống!

III- DỤ NGÔN NƯỚC TRỜI, MẦU NHIỆM CÁNH CHUNG

Nước Trời giống như hạt lúa giống gieo trên đồng ruộng, theo thời gian, nó âm thầm nảy nở mọc lên cây, trở bông trĩu hạt, đồng lúa chín vàng, chờ mùa gặt đến để gặt hái. Nước Trời khởi đầu bằng Đức Giêsu với nhóm môn đệ làm nghề chài lưới. Sau hơn hai mươi thế kỷ, Nước Trời đã lan tràn khắp trên mặt đất này. Nước Trời cũng giống như chuyện hạt cải người nọ lấy gieo trong ruộng mình. Tuy nó là loại nhỏ nhất trong tất cả các hạt giống, nhưng khi lớn lên, thì lại là thứ lớn nhất; nó trở thành cây, đến nỗi chim trời tới làm tổ trên cành được. (Mát-thêu 13: 31-32).

- *Nước Trời sẽ đến vào ngày cánh chung. Sách Khải Huyền mô tả Mùa Gặt Cánh Chung:*

“Tôi thấy: kia một đám mây trắng, và có Đấng ngự trên mây, giống như một Con Người, đầu đội triều thiên vàng, tay cầm liềm sắc bén. Một thiên thần khác từ Đền Thờ đi ra, lớn tiếng thưa với Đấng ngự trên mây: “Xin tra liềm của Ngài mà gặt, vì đã đến giờ gặt: mùa màng trên đất đã chín rồi!” Đấng ngự trên mây quăng liềm của mình xuống đất và đất bị gặt.”

“Rồi một thiên thần khác từ Đền Thờ ở trên trời đi ra, cũng cầm liềm sắc bén. Một thiên thần khác từ bàn thờ đi ra, vị này có quyền trên lửa, lớn tiếng nói với vị cầm liềm sắc bén của ngài mà hái các chùm nho trong vườn nho dưới đất, vì các trái nho của đất đã chín rồi!” Thiên thần kia quăng liềm của mình xuống đất mà hái nho trong vườn nho dưới đất, rồi đổ cả vào bồn đập nho lớn, tức là cơn lôi đình của Thiên Chúa. Người ta đập nho trong bồn đặt ở ngoài thành, máu tự bồn trào ra ngập đến hàm thiếc ngựa và lan đến một ngàn sáu trăm dặm. (KH 14: 14-20)

- *Nói về cơn lôi đình của Thiên Chúa trong mùa gặt cánh chung, Đức Giê-su trình bày cho dân chúng nghe một dụ ngôn khác:*

“Nước Trời ví như chuyện người kia gieo giống tốt trong ruộng mình”. Khi mọi người đang ngủ, thì kẻ thù của ông đến gieo thêm cỏ lùng vào giữa lúa, rồi đi mất. Khi lúa mọc lên và trở bông, thì cỏ lùng cũng xuất hiện. Đầy tớ mới đến thưa chủ nhà rằng: “Thưa ông, không phải ông đã gieo giống tốt trong ruộng ông sao? Thế thì cỏ lùng ở đâu mà ra vậy? Ông đáp: “Kẻ thù đã làm đó!” Đầy tớ nói: “Vậy ông có muốn chúng tôi ra đi gom lại không?” Ông đáp: “Đừng, sợ rằng khi gom cỏ lùng, các anh làm bật luôn rễ lúa. Cứ để cả hai cùng lớn lên cho tới mùa gặt. Đến ngày mùa, tôi sẽ bảo thợ gặt: Hãy gom cỏ lùng lại, bó thành bó mà đốt đi, còn lúa, thì hãy thu vào kho lẫm cho tôi”. (Mt 13,23-30)

Các môn đệ lại gần Người thưa rằng: “Xin Thầy giải nghĩa dụ ngôn cỏ lùng trong ruộng cho chúng con nghe”. Người đáp: “kẻ gieo hạt giống tốt là Con Người. Ruộng là thế gian. Hạt giống tốt, đó là con cái Nước Trời. Cỏ lùng là con cái ác thần. Kẻ thù đã gieo cỏ lùng là ma quỷ. Mùa gặt là ngày tận thế. Thợ gặt là các thiên thần. Vậy, như người ta nhặt cỏ lùng rồi lấy lửa đốt đi thế nào, thì đến ngày tận thế cũng sẽ xảy ra như vậy. Con Người sẽ sai các thiên thần của Người tập trung mọi kẻ làm gương mù gương xấu, và mọi kẻ làm điều gian ác, mà tổng ra khỏi Nước của Người. Rồi quăng chúng vào lò lửa. Ở đó, chúng sẽ phải khóc lóc nguyền rủa. Bấy giờ người công chính sẽ chói lợi như mặt trời, trong Nước của Cha họ (Mt.13: 36-43)

Lời Chúa cảnh cáo qua cơn lôi đình về ngày cánh chung trong dụ ngôn cỏ lùng, lúc này hơn lúc nào hết, rất đáng cho ta suy gẫm, như lời Thánh Phaolô Tông đồ gửi tín hữu Cô-rin-tô trong bài Đọc II thánh lễ Chúa Nhật hôm nay nhắc nhở: "Thưa anh em, chúng tôi luôn mạnh dạn, và chúng tôi biết rằng, *ở lại trong thân xác này là lưu lạc xa Chúa*, vì *chúng ta tiến bước nhờ lòng tin chứ không phải nhờ được thấy Chúa...* Vậy, chúng tôi luôn mạnh dạn, và *điều chúng tôi thích hơn, đó là lìa bỏ thân xác để được ở bên Chúa*. Nhưng, **dù còn ở trong thân xác hoặc đã lìa bỏ thân xác, chúng tôi chỉ có một tham vọng là làm đẹp lòng Người. Vì tất cả chúng ta đều phải được đưa ra ánh sáng, trước tòa Đức Ki-tô, để mỗi người lãnh nhận những gì tương xứng với các việc tốt hay xấu đã làm, khi còn ở trong thân xác.** (2Cr 5,6-10), Lời Chúa kêu gọi ta thực lòng sám hối, làm đẹp lòng Chúa, luôn luôn tinh thức sẵn sàng vì ngày Chúa đến bất chợt như kẻ trộm,

LỜI NGUYỆN

Lạy Mẹ Nữ Vương
Mẹ xin vâng.
khi con Mẹ chấp nhận hoá thân
mặc xác phàm trần làm Chiên Con hy tế.
Mẹ xin vâng.
Khi Con Mẹ tiên phong
Lãnh án tử hình vì vinh quang Thượng Đế
Mẹ xin vâng.
Mẹ thông phần cứu thế.
Mẹ xin vâng.
Mẹ ưng nhận làm từ mẫu chúng con.
Như đã đem Giêsu đến thăm Isavê hiếm muộn,
Mẹ đem thánh giá cứu chuộc
Cho toàn thể muôn dân.
Mẹ đem Thánh Giá cho Giáo Hội Việt Nam
lớn lên vinh hiển.
Từ Mai-Hoa cung điện,
Mẹ đã hiến Việt-Nam
Thành vương quốc của Tình Yêu (*).
Từ Thánh Giá Núi Sọ, Mẹ tưới máu Con Mẹ
cho đồng lúa Việt Nam bát ngát lên hương, reo hát kinh chiều.
Từ An-rê, thầy giảng Phú Yên (**),
Mẹ đỡ nâng
cho hàng hàng lớp lớp gương cao Thập Giá.
Mẹ yêu thương, Mẹ hằng đứng đó,
Mẹ là niềm tin không bao giờ mệt mỏi.
Mẹ là hy vọng cho quy ngã lập tức đứng lên.
Mẹ nguồn an ủi triền miên,
Mẹ là sức sống vô biên,
Cho Tin Yêu đến mọi miền Việt Nam.
**Lạy Mẹ từ ái khiết tâm,
Nữ Vương Thánh Tử Việt-Nam Anh Hùng!**
Đoái thương dân Mẹ ngóng trông,
Mưa hoà gió thuận ruộng đồng phì nhiêu.
Hộ phù Giáo Hội bình yên
Việt-Nam hạnh phúc khắp miền an vui.

Đây anh hùng thánh tử,
Những chứng nhân cao cả,
Của tình Chúa mệnh mông
Lệ máu chảy thành sông,
Tình yêu rộng biển cả
Niềm tin vững non đồng,
Gương hy sinh rạng rỡ
Tô thắm kiếp lao lung
Vang Danh Người sáng tỏ
Xây Nước Trời rộng mở
Sẽ không bao giờ cùng
Lưu hậu thế soi chung.
Cây xanh tươi máu tử hùng
Vườn thiêng đất Việt từng bừng nở bông.

Gông tròng cổ nặng mang
Loa vang lời xỉ nhục
Lệnh truyền ra tống ngục
Lửa bốc khói đầu sôi
Nhìn lên Thánh giá trên đời
Hy sinh đón nhận, trọn đời xin vâng
Không khuất phục, niềm tin dằng chất ngất
Bao mua chuộc chẳng thiêu mất tâm kiên
Kết Tràng Châu trang hoàng cho ngục thất,
Uớp Tin Yêu vào vàng dát triều thiên

Chiêng lệnh xử rền vang,
Bao thân hình gãy gục
Từng hồi vang trống giục,
Từng lớp lớp thịt rơi,
Đòn bay tới tập tơi bời,
Hiên ngang nhẫn nhục tươi cười như không
Không oán hờn ngàu in lên khoé mắt,
Không nản lòng thờ Chúa vẫn trung kiên.
Giữ Tràng Châu không rời buông từng phút
Uớp Tin Yêu vào lễ tất toàn thiêu.
=> <https://youtu.be/puW1PM3MT9w>

(*) Năm 1590, dưới thời vua Lê Thế Tôn, cha Pedro Ordonnez được nhà vua giới thiệu với chị vua là Bà Chúa Chè (mẹ bà là em vua Chiêm Thành, không con trai nối nghiệp, nên được phong tước công chúa nước Chiêm, quen gọi là Bà Chúa Chè). Bà theo đạo Công Giáo với tên thánh là Maria, từ đó gọi bà là Mai-Hoa (Maria Flora) công-chúa. Bà kéo theo 51 cung nữ trở lại đạo, lập thành tu viện đầu tiên lấy tên là Dòng Đức Mẹ Vô Nhiễm. Ngày 26-6-1591, cha Ordonnez dâng thánh lễ khẩn tạm ngay tại cung điện của bà, được sửa-sang thành tu viện. Như vậy, trước khi giáo sĩ Đắc-Lộ chính thức thành lập Giáo Hội Việt Nam, lòng tôn sùng Đức Mẹ Vô Nhiễm đã dọn đường cho việc công bố tín điều Đức Mẹ Vô Nhiễm vào năm 1854 thời Đức Piô IX, cũng như việc xây dựng Giáo Hội Việt Nam nhờ máu các thánh tử đạo sau này.

(**) Ngày 26-7-1664, thầy giảng An-Rê Phú Yên đã hiến dâng mạng sống làm của lễ tử đạo đầu mùa của Giáo-Hội Việt-Nam.

Ben. Đỗ Quang Vinh